

широка пукнатина. Той се намираше на тѣсенъ мостъ отъ скали. До къдѣ се простираше тоя опасенъ пѣтъ, не можеше да се види въ тъмнината. А надъ главата му по покрива едва се крѣпѣха увиснали голѣми камъни. Въвъ всѣки мигъ, можеше да падне нѣкой отъ тѣхъ и да го смаже на мѣстото.

Бавно и внимателно вървѣше Реги сѣ напредъ. Тукъ той усѣти единъ силенъ ударъ по челото.

„Кой е тукъ?“ — извика той неспокойно и уплашено. Но нито отговоръ получи, нито можа да види нѣкого. И пакъ продължи внимателно своя пѣтъ. Неговата протегната ржка бѣ готова да го запази отъ втори такъвъ ударъ.

Той се бѣ чукналъ о една скала.

По едно врѣме покривътъ на подземието започна да става все по-нисъкъ и по-нисъкъ, а входътъ по-тѣсенъ. Реги се наведе и тѣй продължи пѣтя си. Тукъ той нѣмаше защо да се бои, че ще падне, но за това пѣкъ не можеше да се обърне на никъдѣ. Най-послѣ започна да лази.

„Много ли ще трѣбва да вървя? Далечъ ли е още съкровището?“ — се питаше той.

Тѣсниятъ и нисъкъ пѣтъ започна пакъ да се разширява. Той пакъ се изправи. Тукъ скалиститѣ стѣни се издигаха високо, високо нагорѣ. Подземието изглеждаше сега като голѣма черква обиколена съ много кубета, височината на които не можеше да се достигне съ очи. Но отгорѣ идѣше, бучеше шумъ. Единъ голѣмъ водопадъ отъ разпѣнена вода падаше и се губѣше въ бездната, която пакъ се откри отъ лѣвата страна на Реги. Тукъ високитѣ кубета бѣха раздѣлени. Единъ сребъренъ лжъ бѣ пусналъ мѣсечко прѣзъ пукнатината. Той се отразяваше блѣскаво въ падашитѣ капки и разпрѣсваше едно слабо, мъртвоблѣдо сияние, което правѣше всичко омайно хубаво. Макаръ шумътъ и бучението на водопада да